

[Sigsgaard.]

det på den måde, at en del partier nok snarere ønsker at styrke kommunalpolitikernes selvstyre — det præger i høj grad socialdemokratiets ordførers indlæg, det præger i meget høj grad venstres ordførers indlæg — og der er meget stor forskel på at styrke i hvert fald det, jeg forstår ved det kommunale selvstyre, og så at styrke kommunalpolitikernes enerådighed, som der jo også ind imellem kan være tale om.

Som sagt er forslaget en opfordring til regeringen om at fremsætte lovforslag om vejledende folkeafstemninger i kommunerne, og en sådan opfordring til regeringen har VS ikke noget imod. Hvordan vi så vil stille os, hvis der kommer et lovforslag fra regeringens side til ordningens udformning, det er en helt anden sag. Jeg skal give nogle antydninger om det.

Vi er varme tilhængere af, at mindretallet i kommunalbestyrelser og i befolkningen får deres forslag og tanker behandlet på en ordentlig måde, og det synes vi ikke rigtig sker i dag i mange tilfælde. Vi er lige så varme tilhængere af, at folk får direkte indflydelse på så mange lokale forhold som muligt. Med henblik på det er folkeafstemninger ikke det mest centrale middel. Det kan være ét af flere midler. Et vigtigt middel er, at folk får ordentlig besked om det, der sker kommunalt, og her kniber det overmåde stærkt, ikke mindst i de større kommuner.

Jeg er ikke som hr. Kaj Hansen så bange for at skulle ud i en offentlig debat om en svømmehal f. eks., hvis der er mulighed for at komme ud med også mindretallets synspunkter, et lille partis synspunkter, men jeg har masser af gange løbet panden imod en mur. I den kommune, jeg kommer fra, har det været plat umuligt at nå ud med mindretallets synspunkter, det har flertallet gjort alt muligt for at forhindre; men i en åben kamp, kan vi sige, på lige betingelser vil jeg gerne være med til at tage diskussionen og afstemningen om svømmehallen også.

Det er vigtigt, at folk kan få støtte til at sætte kommunalpolitiske aktiviteter i gang, hvad enten det er mødevirksomhed, udarbejdelse af alternative lokalplaner eller andet. Det er et område, hvor det også kniber stærkt. Som et led i en række af demokrati-

seringsforanstaltninger ville folkeafstemninger være udmærkede. Om de så kun skal være vejledende, det er en lidt anden sag.

Der er forbedringer på vej på dette område gennem lov om kommuneplanlægning, men virkelig radikale forbedringer vil særlig venstre og socialdemokratiet sætte sig imod, det skal man være forberedt på; de sidder på magten i de fleste kommuner og har i årevis forsøgt at undgå at dele deres magt og viden med befolkningen.

Nu siger ministeren, at der er nedsat en arbejdsgruppe, og det er da udmærket. Jeg vil ligesom hr. Kaj Hansen gerne vide, hvem der sidder i den. Jeg håber ikke, at der er for mange veletablerede kommunalpolitikere i den. Jeg vil godt sige, at nogle af os, der gennem årene har fremsat forslag på forslag på forslag om demokratisering i kommunerne — jeg har hørt til en gruppe, der har fremsat mange forslag om det — vi er i hvert fald ikke hidtil blevet spurgt af arbejdsgruppen; vi er ikke blevet bedt om at deltage i arbejdsgruppen, og vi er heller ikke blevet spurgt, men vi har virkelig erfaringer for, hvordan der kunne demokratiseres i kommunerne. Det er folk, der tilhører en række forskellige partier, det er ikke specielt VS, jeg her vil fremhæve. Der er nogle, der har arbejdet med det gennem mange år. Skal de spørges, eller skal de ikke spørges, hr. minister?

Ordføreren for forslagsstillerne (*Kjærulff-Schmidt*) (FP):

I de sidste år er der jo blevet talt mere og mere om nærdemokrati. Samtidig med at man har fjernet sig mere og mere fra nærdemokratiet, har man talt mere og mere om det. Det skyldes selvfølgelig mange forhold. Det skyldes bl. a. en kommunalreform. Der kan påpeges mange detaljer, der har haft den virkning, men når man engang skal skrive 1960ernes og 1970ernes historie og prøve at forklare, hvorfor nærdemokratiet var noget, der blev sagt mere og mere om, men som eksisterede mindre og mindre i praksis, så er forklaringen naturligvis den, at det, der er karakteristisk for disse to årtier, er den helt fantastiske bureaukratisering af samfundet, hvor man opbygger kæmpemæssige bureaukratiske institutioner, sådan at vi i dag næsten er henne ved, at omkring 40 pct. af landets arbejdsaktive